

Dekanat Most Kościół pod wezwaniem Trójcy Przenajświętszej we wsi Strubnica został założony jeszcze przed 1550 r. przez królową Bonę Sforcę. Przy tym świątynię pobudowano nie w samej Strubnicy, a około kilometr na północ od niej. Osada, powstała wokół kościoła, otrzymała nazwę Plebańce. Świątynia, która jest czynna do dziś, została pobudowana w 1740 r. w stylu baroku, dzięki staraniom ks. Franca Abramowicza na środki Jerzego de Siano Sienieńskiego. W latach 1790-1799 świątynia została przerobiona z ofiar marszałka starodąbskiego Jana Bispinga. W 1841 r. kościół został odrestaurowany dzięki staraniom ks. proboszcza Grzymały na środki Adama Bispinga. Wówczas do prezbiterium kościoła dobudowano nową kaplicę, pod którą znajdował się grobowiec fundatorów kościoła.

W 1880 r. w Strubnicy starodąbski marszałek Jan Bisping zbudował ołtarz pt. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. † Początkowo kościół był dwuwieżowy, lecz w XIX w. rozebrano szczyty wież, dlatego od 1836 r. fasada główna uwieńczona jest wysokim frontonem z niedużą czworokątną wieżą pod walmową kopułą. Świątynia jest prostokątna w planie, ma pięciościenną apsydę, którą z jednej strony flankuje zakrystia, a z drugiej – kaplica Bispingów. Ściany świątyni są oszalowane poziomo (cokół – pionowo) i umocowane pionowymi belkami-ściągaczami. Świątynia jest pokryta dwuspadowym dachem. Krypta jest tylko pod kaplicą.

Przed II wojną światową ilość parafian wynosiła około 2500 osób. W okresie sowieckim kościół był zamknięty, wierni nie pozwolili go zburzyć lub wykorzystywać jako przechowalnię zboża. Gromadzili się w nim sami, bez kapłana, jak mogli dbali o świątynię. W latach siedemdziesiątych kościołowi nadano status pomnika architektury na szczęblu republikańskim.

W 1989 r., na Wielkanoc, w Strubnicy odnowiono stałe nabożeństwa z własnym proboszczem. Kościół został odrestaurowany dzięki pomocy dzieci Kazimierza Bispinga (1887-1941) – ostatniego właściciela Strubnicy, "senatora Rzeczy Pospolitej, kawalera orderu Virtuti Militari, który zginął w sowieckim łagrze Korzwa": Sofii (Polska), Józefa (Kanada) i Anny (Anglia). Świadczy o tym płyta pamiątkowa w narteksie kościoła, ustanowiona w 1991 r. na cześć pana Kazimierza, jego małżonki i ich matki Marii z rodu Świętopólk-Czetwiercińskich (+1980, Londyn).

Wnętrze kościoła, pokryte płaskim drewnianym sufitem podszywanym, ozdabiają trzy dwupoziomowe rzeźbione ołtarze barokowe, bogato dekorowane nakładaną rzeźbą połączaną roślinnego ornamentu z postaciami aniołów. W ołtarzu głównym znajduje się obraz Trójcy

Najświętszej i Ukoronowania Matki Bożej, dzieło rąk artysty Kazimierza Biniewskiego (1753 r.). Na poziomie drugim znajduje się okrągły obraz św. Michała Archaniola. W lewym ołtarzu bocznym - obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy w otoczeniu figur Świętych. Drugi poziom (aniołki i cherubiny, fruujące w obłokach) jest rzeźbiony, uwieńczony figurą św. Michała Archaniola z wagą i mieczem. Prawy ołtarz jest podobny do lewego, w centrum mieści się obraz św. Antoniego, na górze – figura św. Heleny z krzyżem. Prezbiterium jest oddzielone od sali modlitewnej szeroką arką i barokowymi kratami. Ściany kościoła są ozdobione fryzem (w metopach znajdują się obrazy męczeństwa Chrystusa, rzeczy sakralnych, symboli chrześcijaństwa itd.). Chór organowy nad narteksem jest zwrócony w stronę sali modlitewnej szerokim półokrągłym otworem.

Kaplica, dobudowana w połowie XIX w., pięciościenna w planie, pokryta jest walmowym dachem. Wnętrze, otynkowane w stylu klasycyzmu, przekryte sklepieniem z rozetką. Ołtarz – drewniany, rzeźbiony, wykonany w stylu neogotyckim. Jednak obraz historyczny nie został zachowany, obecnie jest tu ustanowiona figura Matki Bożej.

Terytorium kościelne jest obniesione niewysokim ogrodzeniem ciosowym, wejście główne oznaczone murowano-drewnianą bramą, wykonaną w 1856 r. Po stronie prawej od kościoła pobudowano dwupoziomową czworokątną wieżę-dzwonnicę z ciosu i otynkowanej cegły pod czterospadowym dachem. Przed kościołem zachowało się kilka nagrobków rodu Bispingów, proboszczów parafii i okolicznej szlachty.

W 1822 r. na wzgórzu w północno-zachodniej części wsi Bielawicze, z fundacji ówczesnej właścicielki majątku Honoraty Askierki została pobudowana cerkiew greckokatolicka (świadczy o tym nadpis pamiątkowy nad wejściem do świątyni) i poświęcona pw. Opieki Najświętszej Panny Maryi. Od 1839 r. działa jako prawosławna Swiato-Pokrowska cerkiew.

Od XIX w. we wsi Moisiejewicze znana jest kaplica od parafii Strubnickiej. W końcu lat 1930-ych zaczęto budowę nowej kaplicy, ale II wojna światowa i dziesięciolecie władzy sowieckiej uniemożliwiły jej zakończenie. W 1997 r. katolicka kaplica odrodziła się w sąsiednim miasteczku Jubilejnyj, gdzie jako miejscem modlitwy czasowo służył budynek byłej pralni, pobudowany w 1984 r. W ołtarzu umieszczono obraz św. Antoniego.